

בית משפט לענייני משפחה בראשון לציון

תמ"ש 20324-12-14

בפני כבוד השופט נחשון פישר

התובעת

ל.א.

באמצעות ב"כ – עוה"ד יי קניר

נגד

הנתבע

א.א.

באמצעות ב"כ- עוה"ד אריה חגאג

כתבי עת:

ג' טדסקי, "איזון המשאבים בין בני", הפרקליט, כרך ל (תשל"ו) 76

חקיקה שאוזכרה:

חוק יחסי ממון בין בני זוג, תשל"ג-1973: סע' 3 (א' 5, 4, 5(א), 51(א), 5(א1)ב), 6(2)ג), 9ג), חוק לתיקון דיני המשפחה (מזונות), תשי"ט-1959: סע' 2(א')

מיני-רציו:

* בהתאם לפסיקה, השבחה הנובעת מעבודת בעל הנכס, בן זוגו או שניהם יחדיו או השבחה שמומנה ממשאבים משותפים של בני הזוג בתקופת הנישואין – יש לראות אותה כתוספת לנכס העומדת בפני עצמה, קרי לנכס חדש ועצמאי ובתור שכזה – לנכס בר-איזון. קרי, ההשבחה תיכלל באיזון הנכסים אף שהנכס עצמו יותר מחוץ לאיזון המשאבים.

* משפחה – איזון משאבים – השבחת נכס שאינו בר-איזון

* משפחה – יחסי ממון בין בני-זוג – נכס חיצוני

* משפחה – יחסי ממון בין בני-זוג – יחסי שיתוף בנכסים

* משפחה – יחסי ממון בין בני-זוג – בית המגורים

* משפחה – מזונות אישה – זכות למזונות

* משפחה – מזונות אישה – מזונות שיקומיים

פס"ד חלקי בתביעה למזונות אשה ומזונות משקמים וכן תביעה למתן פסק דין הצהרתי על פי חוק יחסי ממון לפירוק שיתוף ולפיו התובעת בעלת זכות במחצית מכל רכוש הרשום על שם הצדדים או ע"ש

הנתבע בלבד, כפי שנצבר במהלך חיי הצדדים. הצדדים נשואים זל"ז כדמו"י מיום 10.10.74 ולהם ארבעה ילדים בגירים.

ביהמ"ש לענייני משפחה פסק:

תביעת המזונות: מאחר והצדדים הנם יהודים חל עליהם הדין העברי, הקובע את חובתו של האיש כלפי אשתו לזון אותה בהתאם לרמת החיים לה הורגלה וכל עוד הם נשואים זה לזו. זכות זו פוקעת אם האשה נחשבת "מורדת" על פי הדין העברי או שיש מקום לחייבה בגט למשל בשל אירוע של בגידה. ככלל, האשה מאבדת את זכותה למזונות אם היא זו שעזבה את הבית, או במקרה של נאיפה ומרידה. ביהמ"ש מחויב לבחון את סיכויי שיקום היחסים המשותפים ולהיזהר מפסיקת מזונות אשה שרק תנציח הנישואין על הנייר ללא סיכויים אמיתיים. במקרה דנא ביהמ"ש שוכנע בדבר רצונה של התובעת בגירושין וחלוקת רכוש ודי בכך כדי שלא לקבוע מזונות אשה. באשר לבקשה למזונות משקמים, ביהמ"ש סבור כי לאור כושר השתכרותה של התובעת אין מקום לקביעת מזונות משקמים.

תביעת הרכוש: הבית ברח' י': מדובר במבנה שניתן לנתבע כחודשים בטרם נישואיו לתובעת, אז עבר הוא שיפוץ לצורך הכשרתו למגורים. הצדדים התגוררו במבנה בשנים 1975-1979. לאחר מכן ועד לשנת 1990 התגורר במבנה אחיו של הנתבע. ב-1990 הבית שופץ בשנית, ובשנים 1991-1995 התגוררו בבית הצדדים וילדיהם. משנת 1995 ועד 1998 התגוררה במבנה בתם ט' ולאחר מכן הבן י'. הנתבע מציין כי הבית הושכר למשך 9 שנים ובמשך שנה עמד ריק.

סעיף 5(א)(1) לחוק יחסי ממון קובע כי נכסים שהיו למי מבני הזוג ערב הנישואין לא ייכללו במסת הנכסים שעומדת לחלוקה. יחד עם זאת, בהתאם להלכה הפסוקה, סעיף זה אינו מונע יצירת שיתוף בנכס ספציפי מכוח הדין הכללי החל על העניין – כגון דיני הקניין, דיני החוזים, דיני הנאמנות, עיקרון תום הלב וכיו"ב. כאשר הנכס החיצוני הינו דירת מגורים, התייחסה אליו הפסיקה כ "נכס משפחתי מובהק, לעתים הנכס המשמעותי ביותר של בני הזוג ולעתים אף היחיד", כך שמבחינת נטל ההוכחה "יש טעם להקל על בן הזוג הטוען לבעלות משותפת בדירת המגורים". עוד נקבע, כי על בן הזוג שמבקש שיוקנו לו מחצית הזכויות בדירת המגורים שרשומה על שמו של בן הזוג האחר, מוטל להוכיח – מעבר לקיומם של חיי נישואין משותפים, אף אם ממושכים – קיומו של 'דבר מה נוסף' שיעיד על כוונת שיתוף בנכס הספציפי. מעיון בפסיקה עולה כי במרבית המקרים בהם קיבלו בתי המשפט את טענת השיתוף, הוכח כי בוצעו השקעות כספיות בנכס מצידו של בן הזוג הטוען לשיתוף והשקעות אלה היוו 'דבר מה נוסף' המעיד על כוונת השיתוף" עוד נקבע, כי "כוונת שיתוף ספציפית בנכס 'חיצוני' יכולה להתבטא גם בהבטחות ובמצגים אקטיביים שעשויים להביא להסתמכות מצד בן הזוג הלא רשום ולהקים טענת מניעות לבן הזוג הרשום, ובוודאי גם במקרה שבו מבוצעת הטעייה אקטיבית מצד בן הזוג הרשום המצויה על גבול המרמה".

במקרה דנא, התובעת ביקשה להוכיח יצירת/כוונת שיתוף ספציפית בדירה הן מכוח הבטחה/התחייבות של המערער והן מכוח השקעות שהשקיעה בדירה. ביהמ"ש קובע כי לא עלה בידי התובעת להוכיח כוונת שיתוף ספציפית במבנה.

שונה המצב בכל הנוגע להשבחה שבוצעה, בשנת 1990 (להלן: השיפוץ השני) וזאת בהתאם לפסיקה הקובעת שהשבחה הנובעת מעבודת בעל הנכס, בן זוגו או שניהם יחדיו כמו כן השבחה שמומנה ממשאבים משותפים של בני הזוג בתקופת הנישואין – יש לראות אותה כתוספת לנכס – העומדת בפני עצמה, קרי לנכס חדש ועצמאי, שהושג כתוצאה מהשקעה ומעשים של בן זוג או בני הזוג שנוצרה ובתור שכזה – לנכס בר-איון. קרי, ההשבחה תיכלל באיון הנכסים אף שהנכס עצמו יוותר מחוץ לאיון המשאבים. לביהמ"ש אין ספק כי ההשבחה של המבנה בענייננו בוצעה מכספים משותפים של שני בני

הזוג. ולכל הפחות, כי מסירותה של התובעת ודאגתה למשק הבית היא שאפשרה לנתבע להתפתח מקצועית וכלכלית ועל כן, יש לראות בהשבחה – תוצר של מאמץ משותף של שני הצדדים. לפיכך נקבע כי התובעת זכאית למחצית ההפרש בין שווי ההשבחה בבית ברח' י' כשווי במועד השיפוץ השני, קרי שנת 1990, בניכוי מרכיב הקרקע לבין שווי במועד הקרע, בניכוי מרכיב הקרקע.

הבית ברחוב ה הרשום ע"ש הנתבע. מדובר בבית המגורים של הצדדים משנת 1995 ועד היום. לביהמ"ש אין ספק כי מדובר בבית שנרכש על ידי הצדדים שניהם בתקופת חייהם המשותפים ומכספים שנצברו במהלכם, וכי בכוונת שני הצדדים הייתה כי הבית ירשם על שם שניהם בחלקים שווים. לפיכך נקבע כי התובעת הנה בעלת 50% מהזכויות בבית זה.

כן נקבע כי התובעת זכאית למחצית מעלות הרכבים הרשומים על שם הנתבע וכי שני הצדדים זכאים למחצית הזכויות בפנסיה, בקופות גמל, בקרנות השתלמות, ובביטוחים של הצד האחר – החל מיום נישואיהם ועד למועד הקובע.

פסק דין (חלקי)

1. הצדדים נשואים זל"ז כדמו"י מיום 10.10.74 - מזה 41 שנים, ולהם ארבעה ילדים בגירים. הנתבע, השתחרר מהצבא לאחר שנים רבות בהן שירת כקצין קבע וכיום מועסק במשרד הביטחון. התובעת עובדת מעל ל- 12 שנים כמטפלת בילדים.
2. משנתערערו יחסי הצדדים, בשנת 2014, הגישה התובעת תביעה למזונות אשה ומזונות משקמים (תמ"ש 20311-12-14) וכן תביעה למתן פסק דין הצהרתי על פי [חוק יחסי ממון](#) ולפירוק שיתוף (תמ"ש 20324-12-14).
3. במקביל לניהול הליכים אלה, הגיש הנתבע תביעה לגירושין לביהמ"ד הרבני האזורי ב-... החלטה אחרונה בעניין זה ניתנה ביום 5.6.16 ולפיה:

"א. הצדדים הבעל א.א. ת.ז. ... והאשה ל.א. ת.ז. ... חייבים להתגרש. ביה"ד יקבע מועד לסידור גט לאחר שהצדדים יגורו בדירות נפרדות.
 ב. היות ובית המשפט לענייני משפחה עומד לפסוק בחלוקת הרכוש שבין הצדדים, על כן, לאחר שפסק הדין של ביהמ"ש יהיה בפני ביה"ד, ביה"ד יוכח מה קיבלה האשה מהבעל בחלוקת הרכוש, ולפי זה ביה"ד יקבע אם מגיע לאשה פיצוי נוסף עבור כתובתה."

טענות התובעת:

4. לגרסת התובעת לאורך שנות נישואיהם - נהג בה הנתבע בשתלטנות ובאלימות מילולית וכלכלית, כשהיא במשך השנים הרכינה ראשה ושמה לה למטרה את טובת הילדים ושלמות הבית. לטענתה, לנתבע שליטה וידיעה מלאה אודות ההוצאות וביצוע התשלומים, בעוד היא תלויה בו כלכלית באופן מוחלט.
5. לאחר נישואיהם והחל משנת 1975 עברו הצדדים להתגורר במגרש המצוי ברח' --- (להלן: "המבנה") וזאת עד לשנת 1979-1980. התובעת מציינת כי מדובר היה במבנה נטוש ששימש את סבו של הנתבע בעבר.
- עם התרחבות המשפחה רכשו דירה ברח' --- ב- שנרשמה על שם שני הצדדים בחלקים שווים, לשם עברו להתגורר החל משנת 1980 ועד 1991 (ולמעט התקופה בה התגוררו בבסיס ---, שם שירת הנתבע).
6. ביום 6.1.1994 מכרו הצדדים את הדירה ברח' ה- --- כאשר חלק מהתמורה יועדה למימון שיפוץ המבנה והרחבתו וכן לרכישת בית נוסף ברח' --- בר- ---.
- הבית ברח' ה- --- מונה 5 חדרים ומשתרע על פני שלוש קומות. לטענת התובעת, המגרש עליו נבנה הבית נרכש על ידי הצדדים במשותף אולם נרשם על שם הנתבע בלבד.
7. מכל מקום, לטענת התובעת, החל משנת 1991 עברו הצדדים להתגורר במבנה עד לשנת 1995. לאחר מכן, בשנת 1995 עברו להתגורר בדירה ברח' ה- --- ב- --- ובמקביל השכירו את המבנה כאשר התמורה שהתקבלה הופקדה בחשבון המשותף ושימשה לצרכי המשפחה. הצדדים מתגוררים עד היום בבית ברח' ה- --- ב- ---.
8. ביום 23.5.99 שונה יעוד הקרקע עליו מצוי המבנה משטח חקלאי לשטח מגורים. וביום 11.8.00 חתם הנתבע על חוזה עם מנהל מקרקעי ישראל בנוגע לחכירת המבנה בתמורה לסך 29,739 ₪. לטענתה, הצדדים התנהלו באמון ובשיתוף והתובעת סמכה על הנתבע באופן מלא.
9. מכל האמור לעיל, לטענת התובעת, הן המבנה והן הבית המצוי ברח' ה- --- ב- --- שייך לגם לה וגם לנתבע בחלקים שווים חרף רישומם על שם הנתבע.
- כמו כן, מבקשת התובעת להורות על חלוקת זכויותיהם הכספיות והצבורות של הצדדים מכל מן וסוג שהוא. וכן מבקשת להצהיר כי היא בעלת זכות במחצית מכל רכוש הרשום על שם הנתבע, כפי שנצבר במהלך חיי הצדדים.
10. התובעת מציינת כי הבעל עובד במשרד הביטחון הכנסותיו עומדות על 19,570 ₪ נטו לחודש, בעוד היא עובדת זמנית כשמרטפית אצל בתה ומשתכרת 3,000 ₪ לחודש. לטענתה, במשך שנים נוכח התמקדותה בצרכי משק הבית ובגידול הילדים פיתחה היא תלות כלכלית מוחלטת בנתבע וכיום, לאור גילה (כבת 60) חרדה היא לעתידה הכלכלי.
11. לפיכך, מבקשת התובעת פסיקת מזונות משקמים על סך 7,000 ₪ לחודש לכל הפחות לתקופה בת 24 חודשים מיום מתן פסק הדין.

12. מנגד, טוען הנתבע כי באוגוסט 1974, כחודשיים לפני הנישואין, קיבל הנתבע מסבו את המבנה במתנה, שטח המבנה עמד על 66.9 מ"ר. כאשר בשנת 1990 בוצעה הרחבה במבנה. ממשיך הנתבע וטוען כי כל תביעתה של התובעת מתבססת על חלקה בעלות ההשקעה היחסית המשותפת שהושקעה בבניית ההרחבה ולא חלקה במבנה המקורי שניתן לו במתנה מסבו, בו לטענתו, אין לתובעת כל חלק ונחלה.

13. התובעת צירפה לסיכומיה תשריט ובו סומנו גבולות שונים מהתשריט שצורף על ידי התובעת לכתב התביעה. בעניין זה אציין כבר עתה כי דין טענה זו להידחות. התובעת צירפה לכתב התביעה תשריט ובו צוינה ההרחבה. בדיון שבפני תיקן הנתבע עצמו את התשריט וסימן את הגבולות הנכונים. מסמך זה (עם התיקונים שבו) צורף עתה לסיכומי התובעת ואין מניעה לקבלו לתיק ביהמ"ש.

14. הנתבע החל בשיפוץ הבית כחודשיים ימים לפני החתונה, בסיוע בני משפחתו וחברים. המימון של השיפוץ נעשה בכספי חסכונותיו של הנתבע מצבא הקבע, הלוואה שנטל מהצבא וכן בסיוע כספי שהתקבל מאביו. באותה העת היתה התובעת חיילת צעירה ללא מקורות כספיים כלשהם. גודל המבנה הישן היה 66.9 מ"ר גדול יותר מגודל ההרחבה שבוצעה – 60 מ"ר.

15. הנתבע מכחיש טענת התובעת כי מכספי מכירת הדירה ברח' ה--, בשנת 1994, שיפצו הצדדים את המבנה. לטענתו, שיפוץ המבנה בוצע ארבע שנים קודם לכן, בשנת 1990. לטענתו, הצדדים התגוררו במבנה במשך 7 שנים בשתי תקופות מתוך 40 שנות נישואין, ביתר השנים שימש הוא למגורי שני אחיו של הנתבע, ילדיהם של הצדדים, בנוסף, המבנה היה מושכר בסה"כ 9 שנים ושנה נוספת ללא שימוש כאשר התובעת לא מודעת לכך ומעולם לא היתה צד לכל החלטות בנוגע לשימוש שנעשה במבנה, מאחר והנו בבעלות הנתבע לבדו.

16. כספי השכירות הוחזקו על ידי הנתבע בלבד ושימשו את הנתבע בלבד על פי רצונו, מכאן מבקש הוא להסיק כי המבנה לא נטמע במהלך חיי הנישואין ואין לראות בו חלק מהרכוש המשותף. לכל היותר זכאית התובעת, לטענת הנתבע, להשבה כספית של חלקה היחסי מעלות בניית ההרחבה בשנת 1990- קרי \$25,000.

17. לגבי הבית ברח' ה--- ב---- מקורות המימון לבנייתו של הבית היו מכספי פיצויים שקיבל הנתבע עם יציאתו לפנסיה מוקדמת משירות קבע בצה"ל בסוף שנת 1991. לטענתו, מאחר והחל בשירות הקבע כ- 5 שנים בטרם נישואיו לתובעת וצבר זכויות לפנסיה- מסכים הוא למכירת הבית ולחלוקת תמורתו באופן יחסי ולא 50-50.

18. הנתבע מבקש לחייב את התובעת להשתתף בכל ההוצאות שהוצאו לאחר מועד הקרע, מאחר ולטענתו, היתה שותפה להחלטה להוציאן.

19. באשר לתביעת המזונות- טוען הנתבע כי הוא עובד מדינה העתיד לפרוש בעוד כשנה וחצי, עם הגיעו לגיל פנסיה, שאז תהנה התובעת מחלקה בתשלומי הפנסיה באופן יחסי לתקופה בה היו

נשואים. לטענתו, לא מוטלת עליו כל חובה לפצות את התובעת על נכסי העתודה הכלכלית, המוניטין וההון האנושי שנצבר, המוכחשים על ידו. עוד טוען הנתבע כי הוא זכאי למחצית מהכספים אשר נצברו על שם התובעת וכי אין עליו כל חובה על פי דין לדאוג לפרנסתה ולמזונותיה של התובעת החל ממועד הקרע בין הצדדים. מעבר לכך הודתה התובעת במהלך חקירתה הנגדית כי היא חפצה להתגרש מהנתבע, מכאן שאינה זכאית למזונות ממנו.

20. בנוסף, טוען הנתבע כי דין מעשי ידיה של התובעת כנגד מזונותיה, היות והתובעת עבדה בעבר בעבור 4,000 ₪ נטו לחודש וכצעד טקטי הפחיתה את אחוזי המשרה שלה, אולם לטענתו, אין כל מניעה מצידה לשוב לעבוד במשרה מלאה. וכי גם הוא זכאי לקבלת מחצית מהזכויות אשר נצברו על ידה במהלך הנישואין, לרבות הכספים בחשבון הבנק שלה, זכויות הפנסיה וקצבת הזקנה מהמל"ל.

21. לטענת הנתבע, זכאי הוא להשבה /לקיזוז מחצית מהסכומים שנלקחו על ידה לתשלום שכר טרחת בא כוחה, על סך 117,100 ₪ לפני מועד הקרע. הנתבע לא מתנגד למינוי אקטואר באשר לתקופת חייהם המשותפת של הצדדים עד למועד הקרע (כך בסעיף 30 ו' לכתב ההגנה מטעמו).

מזונות:

השתכרות הנתבע:

אין כל חולק כי הנתבע עובד מזה שנים במשרד הביטחון. בסיכומיה טוענת התובעת כי הכנסתו של הנתבע עומדת על 19,570 ₪ נטו לחודש, בעוד הנתבע עצמו טוען להכנסה בגובה 16,000 ₪ נטו כשסכום זה כולל אף קצבה מצה"ל. עיון בתלושי השכר שצירף הנתבע עולה כי הכנסתו החודשית לחודשים 1/14 ועד 12/14 עמדה על סך 27,444 ₪ ברוטו לחודש, שהנם 17,217 ₪ נטו לאחר ניכוי חובה וסך 15,951 ₪ סכום המועבר לבנק. הנתבע ציין כי בנוסף להכנסתו השוטפת מעבודה, זכאי הוא גם לקצבה מצה"ל אולם בחר לצרף לתצהיר עדותו הראשית אך ורק שלושה תלושי שכר, מהם עולה כי הכנסתו ממקור זה עומדת על 3,374 ₪ נטו לחודש. צירוף שני מקורות ההכנסה מעלה כי לנתבע הכנסה העומדת על 19,326 ₪ נטו לחודש.

השתכרות התובעת:

התובעת מציינת כי מזה בעבר עבדה כמטפלת והשתכרה בין 2,000 - 2,500 ₪ נטו לחודש, לתמיכה מצרפת היא הסכם להעסקת מטפלת מיום 26.8.14 ממנו עולה כי הכנסתה עמדה על 30 ₪ לשעה.

כיום, לטענתה, עובדת היא כמטפלת לשלושת נכדיה בעת שהות בתה וחתנה בעבודה, בעבור 3,000 ₪ לחודש וזאת עד לסיום שנת הלימודים הנוכחית.

דיון:

22. [סעיף 2\(א\) לחוק לתיקון דיני משפחה \(מזונות\)](#), התשי"ט-1959 (להלן: "חוק המזונות") קובע את מקור החיוב במזונות אישה:

"אדם חייב במזונות בן-זוגו לפי הוראות הדין האישי החל עליו, והוראות חוק זה לא יחולו על מזונות אלה".

23. מאחר והצדדים הנם יהודים חל עליהם הדין העברי, הקובע את חובתו של האיש כלפי אשתו לזון אותה בהתאם לרמת החיים לה הורגלה וכל עוד הם נשואים זה לזה. זכות זו פוקעת אם האשה נחשבת "מורדת" על פי הדין העברי או שיש מקום לחייבה בגט למשל בשל אירוע של בגידה (ראו: שרשבסקי וקוריןלדי, בעמ' 309). ככלל, האשה מאבדת את זכותה למזונות אם היא זו שעזבה את הבית, או במקרה של נאיפה ומרידה. ([ע"א 634/61 מקייטן נ' מקייטן פ"ד טז 945](#); [ע"א 256/65 מילר נ' מילר, פ"ד יט\(3\) 171](#)).

24. בית המשפט מחוייב לבחון את סיכויי שיקום היחסים המשותפים ולהיזהר מפסיקת מזונות אשה שרק תנציח הנישואין על הנייר ללא סיכויים אמיתיים ([תמ"ש \(י-ם\) 16810/02](#) ע' נ' פ' 17/03/2005, פורסם במאגרים, [פורסם בנבו] מפי כב' השופט אלבו).

מן הכלל אל הפרט:

25. במקרה שלפנינו טוענת התובעת כי על פי רמת החיים אליה הורגלה, ומאחר ובמשך 41 שנים תלויה היא כלכלית בנתבע, ועל כן, עותרת היא לתשלום מזונות אשה על סך של 7,000 ₪ לחודש לא כולל מדור. בתביעתה עותרת התובעת לתשלום 6,000 ₪ נוספים בעבור שכ"ד חלופי, היה ותאלץ לעזוב את בית מגוריה.

26. יצוין כי בעדותה של התובעת בביהמ"ש, הביעה דעתה לעניין רצונה בגירושין כדלקמן:

"ש. מתי החלטת סופית שאת רוצה להתגרש?"

ת. כשניגשתי אליו וביקשתי להתגרש, אולי 4-5 חודשים קודם לכן, הבנתי שאין טעם להמשיך.

ש. וכאן את אומרת לו נגמרה הדרך ושאת רוצה לפרק את החבילה.

ת. כן."

(22.12.15, עמ' 9 ש' 27-28, עמ' 10 ש' 2-3).

27. לכך נוסף את המכתב שכתבה התובעת לנתבע, ביום 14.12.14, ימים ספורים לאחר הגשת התביעות, המצורף כנספח ט' לסיכומים ובו הדברים הבאים:

"אלי שלום,

רשמית אנחנו עדיין נשואים, אבל במציאות אנחנו כבר מזמן לא חיים ביחד. לא נשארו ביננו רגשות חמים רעים או חיוביים. הבאנו את עצמו למקום שאי אפשר לתקן ואני לא רואה דרך לאיחוי הקרע ביננו.

לכן מבקשת להפרד, לחלוק את הרכוש המשותף ולחתום את הפרק הזה בחיינו. אינני מתכוונת לעשוק אותך, רק לקחת את מה שמגיע לי בזכות חוקית, כדי שמכאן והלאה אוכל להמשיך לחיות בכבוד, ולא ליפול לנטל על אף אחד, בטח לא על הילדים.

נראה שלא נותרה ברירה והצעד הזה הוא בלתי נמנע והוא לטובתנו ולטובת המשפחה כולה.

אודה על האמת, היו לנו גם רגעים יפים ואני אנצור אותם בליבי לעד.

ל.א.נ."

28. כאמור, ממכתב זה עולה רצונה המפורש של התובעת בגירושין וחלוקת הרכוש, בהצהרה זו, שחוזקה על ידי החלטת בית הדין הרבני, לכאורה די כדי שלא לקבוע מזונות אשה, ועל כן מצאתי לדחות התביעה.

29. באשר לבקשה למזונות משקמים, אוסיף כי במקרה דנן לאור כושר השתכרותה של התובעת אין מקום לקביעת מזונות משקמים. סברתי, כי היה ותחפוץ בכך, ולאור הניסיון רב השנים שצברה- תוכל התובעת למצוא עבודה כמטפלת ובדרך זו לכלכל את עצמה כפי שעשתה עד כה.

תביעה רכושית:

הבית ברח' י':

30. טוען הנתבע כי המבנה ברח' ---- ניתן לו במתנה מסבו, כחודשיים טרם נישואיו לתובעת וגודלו היה בשנת 1974 - 66.9 מ"ר בלבד.

מעדויות אחיו של הנתבע, מר מ.א. וחברו- מר מ.ל. עולה כי מדובר היה בדיר עזים, מטונף ומלוכלך, אשר עבר שיפוץ מסיבי לצורך הפיכתו לבית ראוי למגורים, בגודלו הנוכחי. (ראו פרוטוקול 22.12.15, עמ' 20 ש' 24-28, עמ' 21 ש' 19-20).

הוכחה נוספת לכך ניתן לדלות גם מתצהירו של מר מ' בו ציין כי **"בדיר היתה שכבה עבה של זבל בגובה של כחצי מטר לפחות ולקח לנו כארבע - חמש שעות לעבוד בפינוי ובהוצאת הזבל הרב שהיה טמון בדיר (צואת חמורים, עזים וכבשים)."**

לאחר שיפוץ זה עבור הצדדים להתגורר במבנה למשך 5 שנים יחד עם בתם ט' ובנם י'.

31. לטענת הנתבע, לאחר שגם שני אחיו קיבלו במתנה שטחים בחלקה מהסבא, נכתב ונחתם על ידי סבו וסבתו בשנת 1993 מסמך המאשר את דבר הענקת המתנה. המסמך צורף כנספח ה' לכתב ההגנה מטעם הנתבע וזהו נוסחו:

"אישור:

הרינו מאשרים בחתימת ידינו שהעברנו את זכויותינו ונתנו את המגרשים שנמצאים בחלקה 20 גוש 3777 לנכדינו כמפורט:

א. מגרש מס' 14 ל.א.א..

...

...

גבולות המגרשים מזומנים על מפה זו וכן מספריהם

<u>א.ח.</u>	<u>א.ד.</u>
ת.ז.א....	ת.ז.א....
טביעת אצבע	טביעת אצבע

32. לטענת הנתבע, בשנת 1990 עבר המבנה שיפוץ נוסף באופן בו הורחב השטח ב- 60 מ"ר נוספים ומרפסת בגודל 3 מטרים.

בכתב האישום שהוגש כנגדו, הודה הנתבע בבניית 3 חדרים, שירותים ורצפה בגודל של 70 מ"ר (ולא 63 מ"ר כנטען על ידו).

33. הצדדים עברו להתגורר במבנה בשנת 1975 יחד עם הבת ט' וזאת עד לשנת 1979. מאז ועד לשנת 1990 התגוררו במבנה אחיו של הנתבע מ' וי.א.. בין השנים 1991-1995 התגוררו בבית הצדדים יחד עם ילדיהם.

משנת 1995 ועד 1998 התגוררה במבנה בתם ט' ולאחר מכן הבן י'. הנתבע מציין כי הבית הושכר למשך 9 שנים ובמשך שנה עמד ריק.

מתווה נורמטיבי כללי לאיזון משאבים על פי חוק יחסי ממון בין בני זוג:

34. נקודת המוצא להכרעה בנושא דירת המגורים הן הוראותיו של [חוק יחסי ממון](#), שחל על בני זוג שנישאו לאחר 1.1.1974 – אשר חל על בני הזוג עסקינן.

החוק מבחין בין בני זוג שערכו ביניהם הסכם ממון לבין אלה שלא ערכו; ביחס לקבוצה האחרונה, אלה שלא עשו הסדר ממון, "יראום כמסכימים להסדר איזון המשאבים לפי

פרק זה, ויראו הסדר זה כמוסכם בהסכם ממון בעל תוקף שנתמלאו בו הוראות סעיף 2" (סעיף 3(א) לחוק).

סעיף 4 לחוק קובע, כי אין בכריתת הנישואין או בקיומם כשלעצמם כדי לפגוע בקניינם של בני הזוג – קרי בנכסים שהיו להם עובר לנישואיהם. סעיף 5 לחוק קובע את הזכות לאיזון משאבים בפקיעת הנישואין וזהו נוסחו:

" 5 (א) עם התרת הנישואין או עם פקיעת הנישואין עקב מותו של בן זוג (בחוק זה – פקיעת הנישואין) זכאי כל אחד מבני הזוג למחצית שווים של כלל נכסי בני הזוג, למעט –

(1) נכסים שהיו להם ערב הנישואין או שקיבלו במתנה או בירושה בתקופת הנישואין;

(2) גימלה המשתלמת לאחד מבני הזוג על-ידי המוסד לביטוח לאומי, או גימלה או פיצוי שנפסקו או המגיעים על פי חיקוק לאחד מבני-הזוג בשל נזק גוף, או מוות;

(3) נכסים שבני הזוג הסכימו בכתב ששוויים לא יאוזן ביניהם.

(ב) בפקיעת הנישואין עקב מותו של בן זוג יבואו, לענין הזכות, לאיזון המשאבים, יורשיו במקומו.

(ג) בסעיף זה, "כלל נכסי בני הזוג" – לרבות זכויות עתידיות לפנסיה, פיצויי פרישה, קרנות השתלמות, קופות תגמולים וחסכונות."

עצם רישומו של נכס על שמו של אחד מבני הזוג אין בו כדי לצאת ידי נטל ההוכחה שיש למעט נכס זה מן הנכסים ששוויים יאוזן בין בני הזוג (סעיף 9 לחוק).

35. מכאן שהסעיף הרלוונטי לענייננו הוא סעיף 5(א)(1) לחוק אשר קובע כי נכסים שהיו למי מבני הזוג ערב הנישואין לא ייכללו במסת הנכסים שעומדת לחלוקה.

בעניין אלמונית נפסק, באשר לדירה שנרכשה על ידי אחד מבני הזוג טרם הנישואין ושימשה למגוריהם במהלך שנות נישואיהם, כי:

"הנחת המוצא הינה כי נכס שמצוי בבעלותו של אחד מבני הזוג בנקודת הפתיחה (ערב הנישואין) נותר בבעלותו המלאה גם בנקודת הסיום (התרת הנישואין) ואינו נכלל במסת הנכסים במסגרת הסדר איזון המשאבים. יחד עם זאת, הנחת מוצא זו אינה סוף פסוק. בית משפט זה קבע במספר הזדמנויות כי סעיף 5(א) לחוק יחסי ממון אינו מונע יצירת שיתוף בנכס ספציפי מכוח הדין הכללי החל על העניין – כגון דיני הקניין, דיני החוזים, דיני הנאמנות, עיקרון תום הלב וכיו"ב – וכי הדברים אמורים גם בנכס 'חיצוני' שנרכש על ידי אחד מבני הזוג טרם הנישואין.... נטל ההוכחה מוטל, מטבע הדברים, על בן הזוג שאינו רשום כבעלים של הנכס, שהינו 'המוציא מחברו'..." (סעיף 14 לפסה"ד).

באשר לנטל ההוכחה ביחס לדירת מגורים נקבע, כי:

"... יש טעם להקל על בן הזוג הטוען לבעלות משותפת בדירת המגורים כאשר זו רשומה רק על שם אחד מהם" (סעיף 15 לפסה"ד).

באשר לבני זוג שחוק יחסי ממון חל עליהם הודגש בעניין אלמונית:

"כי לשם הכרה בשיתוף בדירת מגורים שהובאה לנישואין על ידי אחד מבני הזוג, יש להראות נסיבות עובדתיות נוספות, מעבר לעצם קיומם של חיי נישואין משותפים ממושכים..." (סעיף 16 לפסה"ד).

בית המשפט סיכם את ההלכה בקבעו:

"הנה כי כן, על בן הזוג שמבקש שיוקנו לו מחצית הזכויות בדירת המגורים שרשומה על שמו של בן הזוג האחר, מוטל להוכיח – מעבר לקיומם של חיי נישואין משותפים, אף אם ממושכים – קיומו של 'דבר מה נוסף' שיעיד על כוונת שיתוף בנכס הספציפי. מעיון בפסיקה עולה כי במרבית המקרים בהם קיבלו בתי המשפט את טענת השיתוף, הוכח כי בוצעו השקעות כספיות בנכס מצידו של בן הזוג הטוען לשיתוף והשקעות אלה היוו 'דבר מה נוסף' המעיד על כוונת השיתוף" (סעיף 17 לפסה"ד).

בהמשך נקבע:

"כוונת שיתוף ספציפית בנכס 'חיצוני' יכולה להתבטא גם בהבטחות ובמצגים אקטיביים שעשויים להביא להסתמכות מצד בן הזוג הלא רשום ולהקים טענת מניעות לבן הזוג הרשום, ובוודאי גם במקרה שבו מבוצעת הטעייה אקטיבית מצד בן הזוג הרשום המצויה על גבול המרמה" (סעיף 21 לפסה"ד).

(ראו גם: [בע"מ 1477/13 פלונית נ. פלוני](#), 6.8.2013 [פורסם בנבו]; [בע"מ 2991/13 פלונית נ. פלוני](#), 21.8.2013 [פורסם בנבו].

מן הכלל אל הפרט

36. במקרה בו עסקינן, אין חולק כי דירת המגורים "הובאה" לנישואין על ידי הנתבע. משכך, בהתאם לכלל שנקבע בהוראת [סעיף 5\(א\)1](#) לחוק – אין לכלול את הדירה במסת הנכסים שעומדת לחלוקה במסגרת הסדר איזון המשאבים, אלא אם עלה בידי התובעת להוכיח יצירת שיתוף בדירה מכוח הדין הכללי.

כלומר, ככל והתובעת דורשת להכיר בזכויותיה ברכוש שהיה לנתבע ערב הנישואין, עליה להוכיח לגביו כוונת שיתוף קונקרטי או להוכיח כי אותו רכוש נטמע ברכוש המשותף ([בע"מ](#)

[4616/11](#) מיום 31.12.11 פורסם במאגרי המידע, [פורסם בנבו], [בע"מ 10734/06](#) פלוני נ' פלוני [פורסם בנבו] מיום 14.3.07 ובע"מ [5939/04](#) פלוני נ' פלוני, פ"ד נט(1) 663 (2004).

37. יודגש, כאשר הנכס החיצוני הינו דירת מגורים, התייחסה אליו הפסיקה כ "נכס משפחתי מובהק, לעתים הנכס המשמעותי ביותר של בני הזוג ולעתים אף היחיד", כך שמבחינת נטל ההוכחה "יש טעם להקל על בן הזוג הטוען לבעלות משותפת בדירת המגורים כאשר זו רשומה רק על שם אחד מהם" (רש"א [8672/00 אבו רומי נ. אבו רומי, פ"ד נו' \(6\)](#), 175 בעמ' 183).

מובהר כי לא די בעצם החיים המשותפים על מנת לקבוע כי קיימת כוונת שיתוף ביחס לנכס חיצוני ושזו אינה מבוססת על חזקת השיתוף אלא על הדין הכללי. אי לכך, ולנוכח הוראות [סעיף 5 \(א\)](#) לחוק הודגש כי יש להראות נסיבות עובדתיות נוספות מעבר לעצם קיומם של חיי נישואין משותפים ממושכים.

וכך חודדו הדברים בדברי כב' השופטת שטרסברג-כהן בעניין [אבו רומי](#) לעיל, בעמ' 183 :

"לא די בעצם קיומם של חיי נישואים משותפים, אף שהיו ממושכים, כדי לקבוע שיתוף בדירת מגורים מכוח דין כללי. שאם תאמר כן, נמצאת מכניס בדלת האחורית את חזקת השיתוף, שלשיטתי איננה חלה במקביל לחוק יחסי ממון.

...

על מנת שתוקנינה זכויות לדירת מגורים הרשומה על שם בן הזוג האחד לבן הזוג האחר, על האחרון להראות נסיבות עובדתיות, נוסף על עצם קיום הנישואין, שמהן ניתן להסיק – מכוח הדין הכללי – הקניית זכויות בדירת המגורים".

38. אוסיף כי כוונת שיתוף בנכס חיצוני יכולה להתבטא בהבטחות ובמצגים אקטיביים שעשויים להביא להסתמכות מצד בן הזוג הלא רשום ואף במקרה שבו מבוצעת הטעייה מצד בן הזוג הרשום.

הפסיקה בעבר הכירה בקיומו של "דבר מה נוסף" גם כאשר הוכח כי בוצעו השקעות כספיות בנכס מצדו של בן הזוג הטוען לשיתוף. (ר' למשל [בע"מ 10734/06](#) פלוני נ. פלונית) [פורסם בנבו].

39. השאלה המרכזית בפנינו הנה האם עלה בידי התובעת להוכיח כוונת שיתוף ספציפית בבית, היינו, האם עלה בידיה להוכיח קיומן של נסיבות עובדתיות נוספות, מעבר לעצם קיומם של חיי הנישואין, שהן בבחינת 'דבר מה נוסף' המעיד על כוונת השיתוף במבנה ברח' י".

מועד הקרע:

40. בטרם אבחן אם התובעת עמדה בנטל ההוכחה, אדגיש כי זכותו של בן זוג על פי הסדר איזון המשאבים הינה זכות אובליגטורית דחויה למועד פקיעת הנישואין.

בענייננו הצדדים טרם התגרשו. ואולם, מתקיימים התנאים המצדיקים הקדמת המועד לאיזון משאבים: חלפה שנה מאז הוגשה התביעה לאיזון משאבים (סעיף 5א(1)(ב) לחוק) וקיים קרע בין בני הזוג והם חיים בנפרד יותר משנה (סעיף 5א(2) לחוק).

באשר לאופן שבו יש לערוך את איזון המשאבים, קובע סעיף 6(ג) לחוק יחסי ממון, כי:

"באין הסכמה בין בני הזוג בשאלה מה מגיע מהאחד לשני או באיזו דרך יבוצע האיזון, יחליט בית המשפט או בית הדין לפי הנסיבות, ורשאי הוא לקבוע מועדי הביצוע, הבטחתו ושאר תנאיו, לרבות תוספת ריבית במקרה של ארכה או סילוק בשיעורים".

41. ראשית, מצאתי כי יהיה זה נכון לקבוע את מועד הקרע בין הצדדים כמועד הגשת התביעות לבית המשפט, קרי יום 9.12.14.

עד למועד זה המשיכו הצדדים להתגורר תחת קורת גג משותפת, במועד זה הביעה התובעת לראשונה מפורשות רצונה בפירוק התא המשפחתי, בעקבותיו שלחה לנתבע מכתב פרידה, אשר תוכנו הובא עוד קודם לכן. יודגש כי אף הנתבע רואה בסיכומיו מועד זה כמועד הקרע בין הצדדים.

42. בענייננו, המבנה ברח' --- ניתן לנתבע כחודשים בטרם נישואיו לתובעת, אז עבר הוא שיפוץ לצורך הכשרתו למגורים.

בתביעתה ביקשה התובעת להוכיח יצירת /כוונת שיתוף ספציפית בדירה הן מכוח הבטחה/התחייבות של המערער והן מכוח השקעות שהשקיעה בדירה.

כך טענה התובעת כי השיפוץ בשנת 1975 מומן בין היתר באמצעות הלוואה שהתקבלה מאחיה. (ראה פרוטוקול הדיון מיום 22.12.15, עמ' 17 ש' 28-31, עמ' 18 ש' 1-4). אולם, חרף טענה זו לא מצאה לנכון לזמן את אחיה לצורך מתן עדות ומשכך טענתה לא הוכחה והדבר עומד לחובתה.

עוד אציין, כי כשנשאלה התובעת בדיון לגבי כוונת השיתוף של המערער השיבה:

"ש. אני מראה לך תמונות של הבית ברחוב י'. זה בית מפואר?

ת. זה בית מוזנח, אבל זה בית יפה מאוד. הוא אמר שכשנזדקן לא נצטרך לגור ברחוב ה--- אלא ברחוב ---, הדירה הקטנה שלנו, הוא כל הזמן אמר לי שזה הבית שלי, כך הבנתי, מעולם הוא לא אמר לי שזה לא בית שלי."
(22.12.15, עמ' 17 ש' 20-23).

43. האם ניתן לראות בעדות זו קיומו של מצג (שלא לומר מצג אקטיבי כנדרש בפסיקה), אשר יש בכוחו ללמד על כוונת שיתוף ספציפית בדירה? סבורני כי התשובה לכך הנה שלילית.

העובדה שהנתבע טען בפני התובעת כי בבית זה יגורו לעת זקנתם אין בכך כדי לבסס קיומו של מצג שיש לייחס לו משקל נכבד, אשר יש בכוחו לצאת ידי חובת הוכחת "דבר מה נוסף" מעבר לחיים המשותפים.

אין המדובר בסיטואציה או במצג נמשך שיש בכוחם ללמד על גמירות דעת מצד הנתבע להבטיח או להתחייב בפני התובעת למחצית הזכויות בדירה, ואין באמור כדי להפוך את התובעת לשותפה בבעלות בדירה.

44. לכך אוסיף את העובדה כי במשך השנים התגוררו במבנה ברח' --- אחיו של הנתבע, לסירוגין, וללא תמורה, ככל הנראה באישורו של הנתבע בלבד. וכן את העובדה שבשלב כלשהו הושכר המבנה לצדדי ג' והכספים שהתקבלו הופקדו בכספת, כאשר התובעת עצמה מודה בדיון שלא היתה לה כל גישה לכספת זו.

כשנשאלה על כך התובעת בעדותה השיבה:

"ש. בעלך מעולם לא שאל אותך מה לעשות עם הבית ברחוב י'. כשהוא נתן לאחים שלו לגור הוא לא שאל אותך, כשהילדים שלכם גרו שם הוא לא שאל אותך. ת. הוא לא שאל אותי, ט' הבת שלי שאלה אם אני מרשה שהיא תגור שם עם בעלה שהיה אז חבר שלו. ש. הסכמת? ת. כן. ש. האחים שלו גם שאלו אותך? ת. הייתי עם ילדים קטנים, לא התעניינתי, הוא נתן לאחים שלו, נתן לאחים שלו, אבל היו זמנים שהוא השכיר את הדירה לאנשים זרים. ש. ואז הוא שם את הכסף בצד, יש לכם כספת בבית? ת. כן, יש רק לו את המפתח. לי אין מפתח. אין לי מפתח, מאיפה לי מפתח?" (22.12.15, עמ' 19 ש' 24-30, עמ' 20 ש' 1-5).

בכל אלה יש לטעמי לתמוך בכך כי לתובעת לא היה חלק במבנה ברח' י', או יכולת השפעה על הנעשה בו, בתקופה זו.

45. שונה המצב בכל הנוגע להשבחה שבוצעה, בשנת 1990 (להלן: השיפוץ השני):

כאמור, בפסיקה נקבע בעבר שהשבחה הנובעת מעבודת בעל הנכס, בן זוגו או שניהם יחדיו כמו כן השבחה שמומנה ממשאבים משותפים של בני הזוג בתקופת הנישואין- יש לראות אותה כתוספת לנכס - העומדת בפני עצמה, קרי לנכס חדש ועצמאי, שהושג כתוצאה מהשקעה

ומעשים של בן זוג או בני הזוג שנוצרה ובתור שכזה – לנכס בר-איזון. (ראה פסק דינה של כבוד סגנית הנשיא השופטת נילי מימון בתמ"ש 21342/04 מיום 24.6.08 פורסם במאגרים [פורסם בנבו]) וכן ראה תמ"ש 35944-02-11 מיום 14.3.13 פורסם במאגרים [פורסם בנבו] ועמ"ש (ת"א) 1279/07 מיום 28.6.10 פורסם במאגרים [פורסם בנבו] ומאמרו של פרופ' גד טדסקי "איזון המשאבים בין בני זוג" הפרקליט ל' (תשל"ו) 76, עמ' 87-88 ו-94-95).

46. ההיגיון נעוץ בכך, שבמקרה בו נכס חיצוני הושבח על ידי נכסים בני-איזון, מקור ההשבחה הוא בהשקעה משותפת של שני בני הזוג, כאשר לולא השקעה זו לא הייתה ההשבחה באה לעולם, ולפיכך היא בגדר הישג משותף של בני הזוג.

ולפיכך, במקרה כזה, ניתן להצדיק מתן מחצית השווי הכספי של ההשבחה לבן-הזוג שאינו בעל הנכס, במקרה בו מקור ההשבחה בעבודתו-הוא, בעבודת בן הזוג בעל הנכס או בעבודה משותפת של שני בני הזוג, שכן גם במקרה זה ניכרת מעורבות משאבים אנושיים מתקופת הנישואין קרי השקעה משותפת, וזו שאפשרה את ההשבחה.

47. בתמ"ש 21342/04, [פורסם בנבו] נפסק כי עבודתו של כל אחד מבני הזוג במהלך הנישואין נחשבת למשאב משותף אשר פירות השקעתו יחולקו בין בני הזוג בחלקים שווים, כגון זכויות סוציאליות, ובאותו אופן יש לכלול באיזון גם השבחות של נכסים חיצוניים שהן תוצר של עבודת אחד מבני הזוג במהלך הנישואין, ועל כן גם בנסיבות שבהם הושקעה עבודה ממשית על ידי בעל הנכס בלבד בתקופת הנישואין, ובעקבות ההשקעה הושבח הנכס, תיכלל ההשבחה באיזון הנכסים אף שהנכס עצמו יוותר מחוץ לאיזון המשאבים.

טוען הנתבע בס' 17 ה' לכתב ההגנה כי השיפוץ מומן מהלוואות לטווח קצר שנטל הנתבע.

כשנשאל הנתבע בדיון לגבי מקור הכספים לשיפוץ - טען:

"ש. אתה לקחת 4,000 ₪ עבור שיפוצים.

ת. נכון זה עבור המטבח.

ש. זה משותף?

ת. זה משותף."

(22.12.16, עמ' 9-12)

48. בס' 40 לתצהיר עדותו הראשית, טוען הנתבע כי השיפוץ מומן באמצעות כספים מקופ"ג שצבר בין השנים 28.2.1973 ועד ליום 13.2.1990. יוזכר כי הצדדים נישאו בחודש אוקטובר 1974 משמע במהלך 16 שנות צבירה (מתוך 17) היו הצדדים נשואים.

49. נוכח כל האמור, והתרשמותי מעדותם של הצדדים, בעיני אין כל ספק כי ההשבחה של המבנה ברח' י' בוצעה מכספים משותפים של שני בני הזוג. ולכל הפחות, שוכנעתי כי מסירותה של התובעת ודאגתה למשק הבית היא שאפשרה לנתבע להתפתח מקצועית וכלכלית ועל כן, יש לראות בהשבחה - תוצר של מאמץ משותף של שני הצדדים.

50. בנסיבות אלה, תהא התובעת זכאית למחצית ההפרש בין שווי ההשבחה בבית ברח' י' כשוויו במועד השיפוץ השני, קרי שנת 1990, בניכוי מרכיב הקרקע לבין שווי במועד הקרע, בניכוי מרכיב הקרקע.

לצורך ביצוע הערכה זו, מתמנה בזאת השמאי מר אלון יומטוביאן מרח' בר כוכבא 40 פתח תקווה בטל' 077-7105552.

השמאי מתבקש לוודא קבלת שכר טרחתו בטרם יגיש חוות דעתו לביהמ"ש. מבוקש כי חוות הדעת תוגש, במידת האפשר, בתוך 45 ימים מהיום.

הבית ברחוב ה- - - :

51. הבית ברחוב ה- - - ב- - - הנו בית מגוריהם של הצדדים משנת 1995 ועד היום. הנתבע מציין בס' 18 לכתב ההגנה מטעמו כי: " הבית ברח' ה- - - - - נרשם על שמו בלבד, מכיוון שהתובעת לא טרחה להגיע למנהל מקרקעי ישראל לחתום על חוזה המכירה."

בהמשך, בתצהיר עדותו הראשית טען הנתבע כי מקורות המימון לבניית הבית ברח' ה- - - - היו מכספי פיצויים שקיבל הנתבע עם יציאתו לפנסיה מוקדמת משירות קבע בצה"ל, בסך 300,000 ₪, וכי הוא "מסכים לפירוק השיתוף בדירת המגורים שלנו ברח' ה- - - - * - - באופן מיידי ולמכירתה בשוק החופשי כפנויה לכל המרבה במחיר, בכפוף לסידור הגט." (ראו ס' 62 לתצהיר עדותו הראשית)

בסיכומיו, טוען הנתבע כי מאחר ומקורות המימון היו מפיצויי פנסיה מוקדמת. לטענתו, מאחר והחל בשירות קבע כחמש שנים בטרם נישואיו לתובעת במהלכם צבר זכויות לפנסיה יש לחלק את תמורת הבית באופן יחסי ולא 50 – 50.

52. כשנשאל הנתבע בדיון אודות נסיבות רכישת המגרש ברח' ה- - - השיב:

"ש. הבית ברחוב ה- - - רשום על שמך.

ת. כן.

ש. וזה נכס משותף?

ת. כשהלכנו להגרלה, היא חתומה יחד אתי על רכש המגרש, כשביקשתי ממנה לבוא למינהל לחתום על הבית ברחוב ה- - - , היא אמרה לי תלך לבד. היא חתומה על הזכיה במגרש. היא אמרה לי, לך תעשה את זה לבד, ולכן אני רשום לבד, אבל אני ביקשתי ממנה לבוא איתי, והיא רשומה בהתחלה של כל התהליך.

ש. היא למעשה אמרה לך שהיא לא חוששת, תירשם לבד.

ת. נכון. היא אמרה שהיא סומכת עלי ותעשה מה שאתה רוצה. "

חרף הצהרתו זו, בהמשך, הביע הנתבע השגות לגבי חלקה של התובעת בדירה.

”ש. ואין לך מניעה שיהיה פירוק שיתוף לגבי הבית ברחוב ה---.
 ת. יש לי השגות. את הכסף מימנתי מכספי פיצויים שיצאתי מזה”ל לגמלאות, זה היה משהו בסדר גודל של 100,000 דולר, חלקו שייך לעניין הזה וחלקו לא שייך. גם ברחוב ה--- החלוקה היא לא 50-50, כי הכסף שהושקע הוא מלפני הנישואין.
 ש. אבל בא כוחך אמר שהיה היתה מקבלת חצי חצי.
 ת. אמרתי לך, זה המימון, לא שמעתי חצי חצי.
 ש. אמרת שווה 2,200,000 ש”ח, והיתה מקבלת 1,100,000 ש”ח.
 ת. לא זוכר מה אמרתי. כי יכולתי להוציא על הבית 2.4 מיליון ש”ח.
 ש. בסעיף 62 לתצהירך, אתה אומר שאתה מסכים לפירוק השיתוף בכפוף לסידור הגט.
 ת. אבל לא 50-50.
 ש. יש פה כוכבית – אני לא מסכים 50-50 ולא כתבת שם כלום.
 ת. לא כתבתי.”
 (22.12.15, עמ' 23 ש' 5-23).

53. אין בעיני כל ספק כי הבית ברח' --- נרכש על ידי הצדדים שניהם בתקופת חייהם המשותפים ומכספים שנצברו במהלכם, וכי בכוונת שני הצדדים היתה כי הבית ירשם על שם שניהם בחלקים שווים.
 תימוכין לכך ניתן למצוא גם בעובדה, שלא נסתרה, כי קודם לכן, התגוררו הצדדים בדירה ברח' ה... אשר אף היא נרכשה על ידם במהלך החיים המשותפים ונרשמה על שם שני הצדדים בחלקים שווים.

54. זאת ועוד, דווקא עדותו של הנתבע, לעיל, ממנה עולה כי התובעת היא זו אשר למעשה חתומה על הזכיה במגרש עליו נבנה הבית יש כדי לתמוך פעם נוספת במסקנה אליה הגענו.
 אבהיר, הנתבע טען בפני ביהמ”ש כי כשהגיעה העת לבצע רישום של הבית, ביקש ממנה לבוא להירשם אתו כבעלים אולם היא סמכה עליו ואפשרה לו לבצע את הרישום בלעדיה.
 שהרי, אין לי כל ספק כי אילו היתה התובעת מגיעה להירשם כבעלים - היתה עומדת על זכותה להירשם כבעלים של 50% מהבית ויכול אני להניח, כי כל התנגדות לכך לא היתה נשמעת.
 ברם, בפועל, הנתבע ניצל למעשה את העדרה של התובעת והעובדה כי סמכה עליו, כפי שהוא בעצמו העיד, ורשם את הבית על שמו בלבד.
 בנסיבות אלה, לא מצאתי להיעתר לבקשתו, ולפיכך נקבע כי התובעת הנה בעלת 50% מהזכויות בבית שברח' ---, ומשווין בעת מכירתו, כשהמחצית הנותרת- הנה בבעלות הנתבע.

חשבונות בנק/ זכויות סוציאליות

55. בסי' 30 ה' לכתב ההגנה מטעמו, מסכים הנתבע למינויו של אקטואר לצורך הערכת זכויות כל אחד מהצדדים.

בהעדר מחלוקת בין הצדדים בסוגיה זו אני קובע כי הצדדים זכאים למחצית זכויות האחר בפנסיה, בקופות גמל, בקרנות השתלמות, ובביטוחים בתקופה החל מיום נישואיהם ועד למועד הקובע. הצדדים רשאים לקבל כל מידע מהגורמים אודות הזכויות בתקופה הרלוונטית.

56. לפיכך, מתמנה האקטואר מר אבי יחזקאל אותו ניתן להשיג באמצעות טלפון 050-8482861 או 03-7266914 כמומחה מטעם ביהמ"ש, לצורך קביעת הזכויות הרכושיות והכספיות של הצדדים, מכל מין וסוג שהוא, וזאת עד למועד הקרע.

57. עלות חוות הדעת, תתחלק בין הצדדים בחלקים שווים.
המומחה יבטיח קבלת שכר טרחתו בטרם יגיש חוות דעתו לביהמ"ש.

58. הצדדים יגישו למומחה כלל המסמכים הנוגעים לזכויותיהם, לרבות תדפיסי חשבונות בנק, תלושי משכורת וכיוצ"ב בהתאם לדרישת המומחה ומוקדם ככל הניתן.
מבוקש כי חוות הדעת תוגש לביהמ"ש בתוך 60 יום מהיום.

59. מהטעמים שהובאו לעיל, מצאתי להורות גם על חלוקת שווים של הרכבים הרשומים על שם הנתבע- בחלקים שווים בין הצדדים.

אחרית דבר

התביעה התקבלה באופן חלקי כדלקמן:

60. התובעת זכאית למחצית הזכויות בדירה ברח' ה- - - - ב- - - - .
61. התובעת זכאית למחצית משווי ההשבחה במבנה ברח' י' ב- - - , כאמור בפסק הדין.
62. התובעת זכאית למחצית מעלות הרכבים הרשומים על שם הנתבע.
63. הצדדים זכאים למחצית הזכויות בפנסיה, בקופות גמל, בקרנות השתלמות, ובביטוחים של הצד האחר - החל מיום נישואיהם ועד למועד הקובע.
64. בנסיבותיו של עניין זה – לא מצאתי לעשות צו להוצאות.

ניתן היום, כ"ב תמוז תשע"ו, 28 יולי 2016, בהעדר הצדדים.

חתימה

נחשון פישר 54678313
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)